

L'arbre d'en lut

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

En lut és un petit indi que viu en una tribu de pastors i ramaders als que els agrada caçar, ballar i estirar-se sobre l'herba fresca a prendre el sol. La gent de la tribu d'en lut és una gent amable que es respecten uns als altres, cuiden de les seves tradicions i estimen els seus animals. Però per sobre de tot, el que més aprecien i valoren és la natura amb la que conviuen cada dia.

L'estimen tant, que quan un infant neix tota la tribu va a visitar-lo i planta un arbre. Des d'aquell dia l'infant queda lligat al seu arbre i n'és el seu responsable. L'haurà de cuidar perquè l'arbre creixi sa i fort, i quan el petit es converteixi en un home o una dona, l'arbre li tornarà l'estima i tindrà cura d'ell. Aleshores li donarà ombra per descansar, el protegirà de la pluja i el vent, i cada any li oferirà fruits amb els que podrà alimentar-se. Fins i tot, quan l'home o la dona siguin vells i hagin de morir, l'arbre es quedarà encara un temps per fer companyia a aquells que l'han estimat.

A la gent de la tribu d'en lut els agrada molt anar a passejar pel bosc dels arbres dels seus avantpassats. Allí poden veure arbres de tota mena. N'hi ha d'alts i vells i d'altres que encara són petits i tendres. De frondosos, de prims, de fulles rodones i d'altres que no cauen mai, però tots creixen alts i forts. Tots, excepte un. Tots, excepte l'arbre del petit lut.

—Vull canviar d'arbre!—va atrevir-se a dir el jove indi, molest. I el cap de la tribu se'l va mirar sorprès.

En lut era un jove més aviat poca cosa, un xic desconfiat i poca-solta, més amoïnat a perseguir gallines o a escalar muntanyes que a cuidar del seu arbre. Però tot i així havia fet el que el cap de la tribu li deia i havia vigilat la tija, regat la terra i recollit les fulles seques. L'arbre havia crescut, i malgrat fer-ho més tort que no pas dret, ja era prou gran com per començar a donar fruits. I en canvi no en feia cap. Res de res.

—Vull canviar d'arbre!—Va tornar a dir el jove lut, una mica impacient.

—Canviar d'arbre seria com canviar la teva pròpia pell. —va dir el cap de la tribu solemne—No pots canviar allò que ha nascut amb tu. L'arbre i tu esteu units.

—Però aquest arbre no serveix per a res.—Va protestar en lut. —No dona fruits.

—L'any que ve te'n donarà—Va afegir el cap. I dit allò l'home es va tancar a la seva tenda i a en lut no li va quedar més remei que acceptar que hauria de continuar regant aquell arbre escanyolit.

Per sort, en lut no va haver d'esperar gaire a que arribés el nou any. Al cap de pocs dies el poble es va engalanar per celebrar que començava un altre any i la gent preparava nerviosa els seus desitjos. Al poble d'en lut tothom estava molt content perquè cada cop que començava un any nou, sabien que podien demanar tot allò que volien que els portés. Aleshores xiuxiuejaven el seu desig a una de les fulles dels seus arbres i la llençaven a la foguera que es feia enmig del poble.

—Has de començar l'any amb ganes de que passin coses bones—li deien els amics a en lut. —Si no desitges res, no et passarà res.—Insistien.

Però en lut encara estava enfadat, així que agafant una fulla qualsevol, va pensar ràpid el seu desig: “Vull canviar d'arbre”, va dir. I les flames de seguida van socarrimar la fulla que es va convertir en cendra enduta pel vent.

La festa va acabar, els dies van passar i a la primavera en lut veia com tothom recollia els fruits dels seus arbres i els compartia amb els altres. Però el seu continuava sense florir i el noi cada cop estava més trist.

—L'any que ve et donarà fruits—Va tornar a dir-li el cap. Però en lut ja no hi confiava pas. Estava convençut que el seu arbre no servia per a res i que tan sols era un tronc sec.

— Per què no vas desitjar que fes fruits?—Li va preguntar una jove índia que menjava un dels préssecs que penjaven del seu arbre carregat de fruits.

—Perquè aquest arbre no serveix per res —li va dir en lut.

—I com vols que l'arbre et doni fruits si tu no esperes res d'ell? L'arbre et dona el que tu li demanes. Algun cop li has demanat fruits?

Tot d'una en lut es va adonar que estava tan concentrat a voler canviar d'arbre que mai havia intentat demanar-li res al seu. De fet, ni tan sols sabia quin arbre fruïter era.

Immediatament, en lut es va posar a investigar. Volia saber quina mena de fruiter era el seu arbre i va preguntar, observar, buscar i demanar. Però per més que explicava a tothom com era la forma del tronc o quin color tenien les fulles, ningú sabia dir-li quines fruites havia de fer.

En lut es va desanimar, però tot d'una va adonar-se que l'arbre sí que ho devia saber. Aleshores es va apropar al tronc i mentre el regava com feia habitualment, va observar-lo imaginant quina fruita li agradaria que li donés. Però per més que pensava, el cert és que no se li ocorria cap. Just aleshores, un cop de vent va sacsejar les branques i un grapat de fulles li van caure a sobre. En lut en va agafar una i, olorant-la fort, va somriure i va dir “ja ho sé”.

La tardor va arribar i després el fred. Al poblat d'en lut la gent estava nerviosa amb l'arribada d'un nou any i preparaven contents els seus desitjos. Aquest cop en lut també en tenia un. Havia anat a buscar una fulla del seu arbre i va xiuxiuejar-li un desig: “Arbre, confio en tu. Fes!”

Després va llençar-la a la foguera i, com cada any, la fulla es va convertir en cendra.

Els dies van passar i en lut va continuar regant i cuidant el seu arbre com sempre havia fet. Però aquest cop ja no dubtava ni el menyspreava, aquesta vegada confiava feliç en que l'arbre sabia el que havia de fer.

L'hivern va passar i aviat va arribar la primavera. Aleshores, mentre en lut passejava per entre els arbres carregats de fruites dels seus amics, tot d'una va veure una cosa que es balancejava en el seu. Nerviós i content, en lut s'hi va apropar i per primera vegada el va veure carregat de fruites. Què orgullós estava del seu arbre. Havia entès que un només aconsegueix allò que busca i que tan sols havia de confiar i demanar-li fruites al seu perer.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital